

Anul 65

Seria II

Nr. 828

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

7 noiembrie 1963

8 pagini

15 bani

Primul decret al Puterii Sovietice despre pace și pământ (pictură de A. Kitaev)

OCTOMBRIE

Tu ești inima lumii, Octombrie. Prin vreme
Singele tău pulsează incandescent în steaguri,
Nemuritor îl ducem, străbate în poeme
Impurpurind cu stele ale iubirii praguri.

Ești creierul ce-ndeamnă gândirea către aște
Și cind plutim cu visul pe căile stelare
Ne dai aripi de aur din jarul luptei noastre,
Țișnit din biruința dreptății proletare.

Ești dorul de milenii ce-și împlinește-acuma
Dorința-i nesfârșită de adevăr și pace.
Să spulbere din suflet ca pe-o rugină bruma
Și amintirea neagră a zilelor opace!

Ești însăși viața noastră și n-am putea vreodată
Să mai trăim o clipă fără a ta iubire,
Că tu ne-ai învățat cu lupta-ți necurmată
Că a trăi înseamnă și drept la fericire.

Și mai înscamnă încă sublima demnitate
De-ați păzi tăria ca propria vedere,
De-a fi mereu în frunte cind nava ta străbate
Spre zările Comunei cu slăvi aurifere!

NICOLAE TAUTU

SLAVĂ

Rămăși departe, anii triști și trudnici
Nu mă mai vor și nu-i mai vreau nici eu.
Acum pe ceru-mpodobit cu sputnici
Citesc destinul secolului meu.

Coloșii de metal cu pulsuri grele
Pun temelie marii fericiri,
Cascade prăvălite iscă stele,
Se-aprind, în noapte, tineri trandafiri.

Pământul, vast ca marea, naște piine
Și mina-adîncă naște minereu.
Teren de zbor puternic în spre mîine
Este destinul secolului meu

Vibrează revoluția în toate
Și eu prin revoluție exist.
În tot ce cucerim, stă claritate
Și slavă, adevărul leninist.

Către desăvîrșirea mult visată
Îmi gravitează cugetul mereu.
Pe ceru-mpodobit de sputnici, iată
Citesc destinul secolului meu.

AL. ANDRÎȚOIU

SUCCES TEATRULUI POPULAR DE AMATORI!

Teatrul popular de amatori din Călărași, primul teatru de acest gen din sistemul așezămintelor culturale și-a deschis recent porțile. Acest lucru semnifică o dată mai mult avîntul uriaș al mișcării artistice de amatori din patria noastră, condițiile tot mai bune create de partidul și statul nostru pentru dezvoltarea colectivelor teatrale de amatori ce-și pun talentul și priceperea în slujba culturalizării maselor largi de oameni ai muncii de la orașe și sate.

Sute de oameni, spectatori permanenți, au venit să aplaude cu emoție și să asiste la „noii pași” ai teatrului, de altfel cu o îndelungată experiență. Pentru că formația teatrală din Călărași, care a primit acum titlul de cinste, este propiu-zis „bătrînă” — împlinește circa 25 de ani de existență. Ce dar mai de preț se putea oferi inimosului și entuziastului colectiv decît această egidă sub care începe să activeze de acum înainte Teatrul popular de amatori?

Actorii amatori din Călărași au ținut să inaugureze noua stagiune teatrală din această iarnă cu piesa „O noapte furtunoasă” drept omagiu adus marelui Caragiale și iată-i pe eroii lui Caragiale de la începutul acestui secol, renumiții Jupin Dumitrache, coana Veta, Zița, Ipingescu, Chiriac, Rică Venturiano și nefericitul Spiridon cu toate peripețiile vieții lor în care „onoarea de familist” stă la loc de cinste, apărînd acum la rampa teatrului popular, în hohotele de rîs și ovațiile publicului călărășan alcătuit din muncitori, colectivști și intelectuali. Publicul a recunoscut dincolo de grimă și peruci pe actorii ce ani de-arîndul le-au descreștit frunțile și le-au bucurat inima, veteranii teatrului Florin Dumitrescu, Alex Oprescu, Sofia Susan, Ioan Petrușca și cei mai proaspeți actori amatori Ica Tătaru, Giusepe Ștefan și alții. Florile oferite, la sfîrșitul spectacolului actorilor au constituit, desigur, prinosul de recunoștință al maselor iubitoare de frumos, de teatru, din orașul și raionul Călărași, adus actorilor amatori ce-și drămuiesc timpul lor liber pentru a oferi, aproape seară de seară, spectacole de calitate.

În emoția acelor clipe, de neuitat pentru mulți dintre cei prezenți în sala de spectacole a Casei de cultură din Călărași, am găsit totuși răgazul să aflăm noutăți din programul tinărului Teatru popular. Acesta este destul de bogat. În stagiunea 1963—1964, Teatrul popular de amatori din Călărași va prezenta cîteva premiere printre care „Ancheta” de Al. Voitin, „Acuzarea apără” de I. Berciu, un medalion Cehov, piesele într-un act „Academicianul” și „Colega din banca a 2-a” etc. O atenție deosebită, mai mare decît pînă acum, se va acorda deplasărilor la sate. „Cuvîntul de mulțumire ce ne-a fost adresat la inaugurare, de către tovarășa Georgeta Drăgan, directoarea căminului cultural din Cacomeanca — ne spune directorul casei de cultură, tov. Cuarente — reprezintă pentru noi un imbold de a considera acest teatru ca un teatru popular al raionului Călărași. Deci, cel puțin o dată pe săptămînă, vom fi în mijlocul colectivștilor. De asemenea, în fiecare lună, vom ceda spectacolul cîte unei gospodării agricole colective, colectivștilor sosiți în Călărași, oferindu-le nu numai un spectacol ci o adevărată „după-amiază culturală” în care să fie incluse vizite la muzeu, în întreprinderi etc. Actorii noștri, mai ales cei cu experiență, vor îndruma o serie de echipe de teatru de la sate, în dorința ca toate formațiile de amatori să se ridice la nivelul celor fruntașe. Acestea sînt deocamdată cîteva obiective ale teatrului nostru și nu vom precepuși eforturile să le traducem în viață”.

Iată deci o perspectivă cît se poate de frumoasă în activitatea teatrului popular ce, pe baza unei experiențe mai îndelungate, își stabilește un program concret de muncă în folosul ridicării nivelului cultural al maselor largi de la orașe și sate.

La începutul noului drum al colectivului teatral din Călărași, îi urăm acestuia din toată inima, așa cum se obișnuiește — mult succes!

AUREL ȘERBAN

ÎNSEMĂNĂRI DIN COMUNA ILEANDA

În dimineața aceea de sfârșit de octombrie, Ileanda, sat așezat pe malul drept al Someșului, își înfățișa toată frumusețea, tot pitorescul lui. Soarele palid de toamnă îl învăluisese în razele lui gălbui-argintii voind parcă să lumineze mai bine casele arătoase, grădinile pline cu flori, ulițele curate și îngrijite. Ulițele erau aproape goale și cufundate în liniște. Numai din curtea școlii se auzea un zumzet vioi, larma și risetele copiilor. Apoi, sunetul unui clopoșel a anunțat sfârșitul recreației și liniștea s-a așternut din nou peste sat.

Colectiviștii din Ileanda erau la ora aceea de mult pe cîmp. Stringeau ultimele roade ale acestui an, puneau în pămînt sămînța nouă a recoltei viitoare. Îngrijitorii de la ferme erau și ei preocupați de multe și felurite treburi. Îngrijeau vitele pe care le aveau în curte și zoreau cu ultimele pregătiri pentru buna iernare a animalelor. Pe șosea și pe drumurile din cîmp treceau căruțe încărcate cu paie și fin, cirezi de vite coborau de la pășune și se îndreptau spre fermele gospodăriei colective.

În aceste zile de toamnă colectiviștii din Ileanda discută mult despre recolta viitoare, despre felul cum trebuie să muncească ca să obțină producții mari la toate culturile, de la toate animalele pe care le îngrijesc. La cîmp și la fermele zootehnice deseori vine vorba despre învățatură. Cei care discută știu din proprie experiență că recolte îmbelsugate, producții mari nu se pot obține fără temeinice cunoștințe agrozootehnice.

Cum îi ajută pe colectiviști căminul cultural din comună să dobîndească cunoștințele necesare? Cum se leagă activitatea culturală de viața și preocupările lor? Cu aceste întrebări în gînd ne-am îndreptat pașii spre centrul satului, la căminul cultural.

„Școala zootehniștilor.”

Într-o încăpere a căminului se mai afla tabla plină de desene și multe planșe erau încă atîrnate de perete (am numărat 12) reprezentînd aparatul digestiv, sistemul muscular, circulator etc al rumegătoarelor. Desenele și explicațiile amănunțite de pe tablă, masa pe care se mai aflau creta și buretele, planșele și graficele lucrate atît de frumos transmiteau ceva din atmosfera sălilor de școală, a cursurilor de la facultăți. Cu 12 ore în urmă, în această sală avusese loc o manifestare pentru crescătorii de animale din gospodărie. Peste 60 de îngrijitori au urmărit aici expunerea profesorului de științe naturale, Petre Dumitru, despre „Cum este alcătuit corpul taurinelor”. Le-a reținut atenția îndosebi partea despre fiziologia producției de lapte la vaci. Pe marginea acestei probleme au avut loc și cele mai interesante discuții între profesor și mulgători, aceștia din urmă primind explicații științifice asupra multor fenomene de care s-au lovit în practica muncii lor. S-a vorbit mult în cadrul acestei expuneri despre furajarea diferențiată a animalelor și de alte condiții care trebuie îndeplinite pentru a

se obține o producție mare de lapte (igienea grajdului, calitatea și conținutul de calorii al furajelor, modul de tratare a animalelor etc). Tot în cadrul acestei manifestări Mihai Ștefănescu, inginerul gospodăriei i-a informat pe îngrijitori despre efectivul de animale ce urmează a fi furajate în perioada de stabulație la grajd; au discutat pe îndelete despre felul cum s-a asigurat hrana animalelor și despre felul cum trebuie îngrijite acestea în timpul iernii. Biblioteca a fost prezentă la aceas-

de lapte pe cap de vacă furajată”, se pregăteau materialele didactico-intuitive și calculele ce se vor face la tablă în legătură cu diferite aspecte ale acestei probleme. Erău strînse, de asemenea, datele privind metodele de muncă și realizările obținute de îngrijitorii Augustin Bota și Costin Moisa care vor fi sărbătoriti cu această ocazie.

Leon Veceanu, directorul căminului, justifică invocînd datele la zi luate de la gospodărie, de ce se pune un accent atît de mare în comună pe munca culturală în rîndurile crescătorilor de animale. Argumentul e valabil. Gospodăria colectivă din Ileanda, raionul Dej, își dezvoltă din ce în ce mai mult sectorul zootehnic și mai ales creșterea bovinelor și a ovinelor. În prezent gospodăria are 984 bovine (din care 517 vaci cu lapte) și aproape 2500 de oi.

unele manifestări culturale de mai mică amploare. La aceste „puncte culturale” se pot asculta diferite conferințe și expuneri, scurte informări politice, imprimări pe bandă de magnetofon întitulate „Ne vorbesc colectiviștii” în care fruntașii în muncă împărtășesc din experiența lor, iar bunii cititori vorbesc despre învățămintele trase din lectura cărților.

Nu se înserase încă de-a binelea cînd au început să sosească primii oaspeți în casa Mariei Șoltuț. Gazda îi primi cu multă ospitalitate și îi pofti să ia loc. Dar la un moment dat nu mai știa cum să iasă din încurcatură. Sosiseră mult mai mulți oaspeți decît se aștepta. Veniseră peste 30 de femei să asculte expunerea care le interesa atît de mult. Conferențiarul a folosit în expunerea sa multe exemple din comună și prin aceasta a stîrnit și mai

Corul căminului cultural din comuna Ocna Sibiului, regiunea Brașov. (Fotografie de la corespondentul nostru I. Bragheș)

ta manifestare cu prezentări de cărți legate de temele dezbătute, cu bibliografii de recomandare pentru crescătorii de animale.

Manifestarea din 27 octombrie a.e. dedicată colectiviștilor care lucrează în zootehnie face parte dintr-un șir de acțiuni organizate de căminul cultural din Ileanda pentru îngrijitori și mulgători. Cu cîva timp în urmă, medicul veterinar Ion Popa le-a vorbit despre creșterea vițeilor pentru prăsilă. Apoi, au vizitat împreună ferma de viței a gospodăriei unde conferențiarul le-a arătat cele mai frumoase exemplare și le-a descris caracteristicile lor. Tot atunci îngrijitorul frunțaș Victor Hențiu a împărtășit oamenilor din învățămintele dobîndite la Stațiunea de la Jucu a institutului de cercetări zootehnice, unde a urmat un curs de pregătire. Și pentru ca această manifestare să fie cît mai completă, crescătorii de animale au vizionat un film documentar zootehnic legat de expunerea medicului veterinar. Pentru viitoarea manifestare ce va avea loc la 17 noiembrie a.e., cu tema: „Mărirea producției

Activitatea culturală din comună nu se rezumă însă numai la manifestările ce se organizează pentru crescătorii de animale. Căminul cultural a organizat și organizează nenumărate manifestări și pentru colectiviștii care lucrează la culturile de cîmp și pentru legumicultorii. Ziua legumicultorilor care a avut loc cu cîva timp în urmă, a fost mult apreciată nu numai de colectiviștii din comună ci și de directorii de cămine și de colectiviștii din satele învecinate invitați ca oaspeți la această manifestare.

Răsfoiești cu mult interes textul conferințelor și expunerilor, materialele serilor tematice și de calcul ce s-au ținut în fața colectiviștilor care lucrează pe cîmp, și rămii impresionat de diversitatea și multitudinea materialelor ajutoare folosite la aceste manifestări. Într-o vitrină a căminului cultural se păstrează și acum borcane cu diferite soiuri de grîu și alte produse. Ai putea crede că te afli în fața unei mici expoziții agricole. Dar nu e vorba de așa ceva. Grîul aflat în vitrine este cules de pe diferitele parcele ale gospodăriei și a servit ca material demonstrativ la conferința. „Ce soiuri de grîu sînt mai adecvate pentru solul nostru” ținută cu cîteva zile în urmă. Celelalte produse au servit de asemenea pentru demonstrații la conferințe și expuneri pe teme agricole.

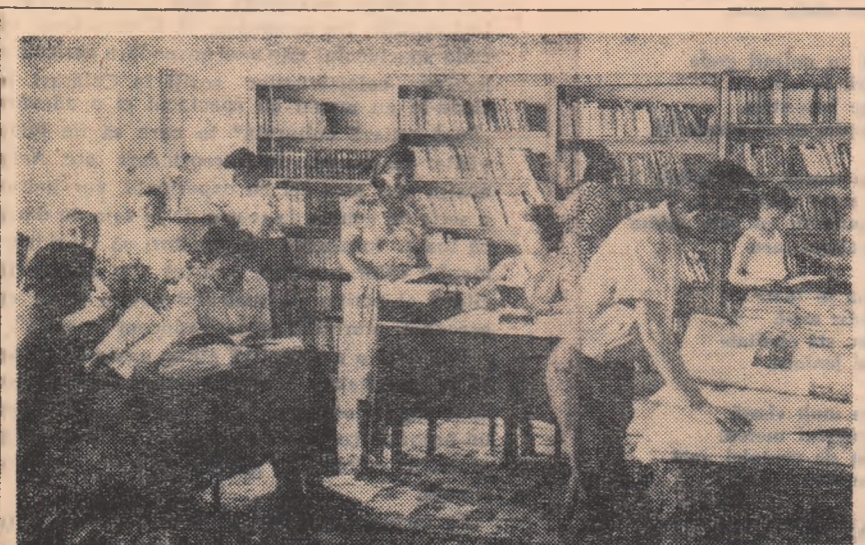
Conferința care se va repeta

Colectivista Maria Șoltuț a dereticat în casă, a aranjat scaunele și apoi a pus o vază cu flori pe masă. Aștepta oaspeți. În acea seară, în casa ei trebuia să se adune un grup de femei pentru a asculta o expunere despre „Regimul de viață al copilului” și să discute unele probleme legate de educația copiilor. Comuna Ileanda fiind răsîndită pe o lungime de vreo 4 kilometri, căminul cultural a înființat și cîteva „puncte culturale” la locuințele unor colectiviști unde, pe lîngă activitatea cercurilor de citiri, se desfășoară și

mult interesul auditorului, prilejuind totodată discuții interesante. Era pur și simplu asaltat cu întrebări și la toate trebuia să răspundă. Colectivista Ana Budu, o femeie cu mai mulți copii a cerut sfaturi amănunțite asupra felului cum trebuie să se ocupe de ei. Altele au povestit lucruri interesante despre felul cum se comportă copiii și despre atitudinea pe care o au părinții. Ar fi zăbovit încă mult timp la discuții femeile dar ora era înaintată. A doua zi cîteva femei au venit la căminul cultural rugîndu-l pe director să se mai țină această conferință încă odată ca s-o poată asculta și ele. Așa s-a hotărît ca expunerea să fie repetată într-un cadru mai mare.

La cercul de citit Nr. 5

Oamenii stau în jurul mesei și o ascultă pe bibliotecara Ștefania Pascu: „Acuma Vitoria se abătea iarăși într-o țară cu totul necunoscută, cu nume de sate și munți pe care nu le mai auzise. A făcut popasul obișnuit într-un sat căruia-i zicea Sabasa și-a aflat și-acolo urma oilor și-a călăreților. Pe urmă a suit un drum șerpuit săpat în stîncă, ocolind în singurătăți pe sub vulturi...” În casa colectivistei Eleonora Gliga oamenii ascultă atenți, un fragment din „Baltagul”. Le place mult felul cum citește bibliotecara, vocea mlădioasă, accentul ei moldovenesc (e originară de prin părțile Dorohoiului) care redă atît de bine farmecul povestirii marelui nostru scriitor. În discuțiile purtate după lectură se amintesc și alte cărți și alți eroi ai lui Mihail Sadoveanu. Se vorbește de „Neamul Șoimăreștilor”, de „Mitrea Cocor” și cu competență, ca la o șezătoare literară. În această seară, pe lîngă citirea fragmentului amintit, participanții au mai ascultat și o scurtă informare politică și prezentări de broșuri agricole și zootehnice.

Aspect de la biblioteca comunală din Afumași, regiunea București.

PREȘEDINTELE GOSPODĂRIEI - ACTIVIST CULTURAL

De o bună bucată de vreme, detașamentului activiștilor culturali i s-au alăturat și mulți din președinții gospodăriilor agricole colective. Astfel, Ion Voichin din Strimbenii Argeșului și Iosif Paștiu din Daia Sebeșului în conferințe, Dumitru Năstăsuiu este un entuziast sprijinitor al corului din Băltăgești Dobrogei, Vasile Bărbulescu din Scornicești-Slatina asistă la repetițiile brigăzii artistice de agitație și dă indicații prețioase.

Acești oameni și-au găsit un loc firesc în activitatea căminului cultural. Activitatea pe care o desfășoară la cămin nu este separată de cea pe care o fac la colectivă, ci o continuare a acesteia. Din zori pînă-n seară îi găsim în mijlocul oamenilor luptînd pentru mărirea avuției obștești, seara la cămin ei nu fac altceva decît să pledeze pentru aceeași cauză comună, dar cu alte mijloace.

Să ne oprim puțin în comuna Amărăștii de Sus, raionul Caracal, și să-l cunoaștem pe tînărul președinte al gospodăriei colective, Constantin Radu, în plină activitate.

...La cămin s-a organizat o călătorie pe hartă menită să aducă în fața colectivităților experiența înaintată a altor gospodării din raion. După ce profesorul Ion Tudoran a vorbit despre mărirea fondului de bază la G.A.C. Băbiciu, Gostavăț și Stoenști, a luat cuvîntul Constantin Radu. El a arătat posibilitățile de dezvoltare a colectivei, punînd accent pe faptul că sectorul zootehnic, care cuprinde 553 bovine și 643 porcine, își poate aduce o serioasă contribuție în această direcție și că trebuie realizată mărirea șeptelului prin prăsilă proprie.

Cînd a fost vremea recoltatului 1-am aflat pe președinte alături de inginerul Alexandru Gaiking susținînd o seară de discuții despre bunul mers al campaniei. De curînd, în cadrul unui jurnal de actualități (formă culturală denumită în alte comune — Buletinul G.A.C.) președintele a relevat faptul că obținerea unor recolte bune de cereale le-a dat posibilitatea să suplimenteze contractările cu 178 tone porumb.

Directoarea căminului, Eca-

terina Păunescu, are în președinte un apropiat colaborator la întocmirea textelor pentru brigada artistică de agitație și în special la depistarea faptelor care să fie prinse în program. Așa se explică și meritul brigăzii de a interveni cu operativitate în punctele nevralgice. De pildă, nu s-a așteptat iarna pentru a se constata că nu erau terminate construcțiile, ci din timp, încă din vară, a fost criticată brigada constructorilor pentru rămînerea în urmă. Eficacitatea programului o vedem pe „viu” — anul acesta în gospodărie s-au construit în termenele planificate un grajd, un complex pentru porcine, o puierniță și un pătut.

...Am prezentat doar cîteva aspecte din activitatea pe tărîm cultural a comunistului Constantin Radu. S-ar mai putea adăuga conferințele pe care le ține, articolele scrise la gazeta de stradă, participarea la seriile de întrebări și răspunsuri. Toate acestea se îmbină rodnic cu preocupările sale de președinte al gospodăriei colective.

A. CROITORU

La secția Miercurea a G.A.S. Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, sectorul avicol dispune de peste 24 000 păsări rasa Rock. În fotografie aspect de la hrănirea puilor.

CEEA CE NU-I SCRIS ÎN REGISTRE

Îi așteptau vreo cinci sau șase oameni, veniți la sfat cu diferite treburi. Cînd a sosit le-a strîns pe rînd mina prietenește. Se întorcea dintr-un sat, Ciclovina, dar nu părea deloc obosit. Doar stratul de praf așternut pe pantofi și cîteva firișoare de sudoare răsărite la timp, depuneau mărturie că umblase aproape cinci-sprezece kilometri.

În biroul mobilat simplu îi atrage atenția de cum intri un steag roșu pe care cuvîntul „Fruntaș” e scris cu litere mari; o diplomă protejată de sticla așezată într-o ramă aurie și deasupra unui dulap de fier, un televizor „Cosmos”. Curiozitatea ne-a îndemnat să întrebăm:

— Sînteți comună fruntașă pe raion?

— Așa ni s-a spus cînd ne-au fost înmîinate! Ieronim Grecu, președintele sfatului popular al comunei Boșorod, raionul Hașeg, zîmbește și ne arată parcă să citim diploma cu menținea „locul întîi pe raion, pentru acțiunile de înfrumusețare și gospodărire a comunei”.

La rugămîntea de a ne povesti ceva despre roadele muncii răsplătite, președintele ne-a pus în față două registre.

— Ele vă pot spune tot ce vă interesează. Sînt sigur c-au s-o facă mai bine decît aș face-o eu. Le-am răsfoit și din filele lor am desprins imaginea lucrărilor efectuate prin munca patriotică a cetățenilor din cele treizeci de circumscripții aflate într-o continuă întrecere. Am aflat despre lucrările de electrificare a satelor, despre colectarea de fier vechi, despre numărul spectatorilor la filme și al cititorilor la bibliotecă, despre realizarea planului la contractarea de produse agricole și de conferințele ținute la căminul cultural. Rubricile-s completate cu cifre, dar dincolo de cifre se întrezăresc oamenii și faptele lor. 12 700 de cetățeni din satele comunei au efectuat aproape 51 000 ore de muncă patriotică. La capitolul economii este trecut suma de 127 000 lei.

La curățatul pășunilor planul stabilea 300 ha teren; s-au curățat însă 514. Nu mai puțin de 1 500 de oameni au venit să lucreze ca să asigure hrana pentru vitele gospodăriei colective, să văruiască mai bine de 9 700 de pomi, să acopere căminul cultural de la Boșorod sau să facă diferite alinieri de drumuri la Chitid. Cînd Toma Dăniloni și Petru Peștereanu se luau la întrecere a cui casă va fi cea mai frumoasă,

Gruică Bruzan și Romulus Perța se întreceau la terminarea turnării betonului în cofrajul unui pod. Și-n întrecere erau nu numai ei, ci întreaga comună.

Filele registrelor, în date și cifre matematice, povestesc despre munca de lărgire a drumurilor dintre satele Boșorod-Bobaia, Lunca-Ursici și Boșorod-Tîrsaj; despre dispensarul medical al comunei care a fost împrejmuit cu zid făcut din beton, despre căminul cultural din Lunca Vale, care s-a construit doar cu 54 la sută din valoarea inițială a devizului, și despre multe altele.

De la un capăt la altul al satelor din comună, casele și zidurile sînt frumos spoite, porțile și gardurile se vopșesc deseori, iar ulițele-s curate de parcă ar fi mereu în sărbătoare. Și explicația acestor lucruri e simplă: deputații sfatului popular sînt oameni harnici. Petru Călinescu din Tîrsa, Traian Grecu din Alun, Ștefan Bălușe din Ciclovina, Ioan Fulea din Boșorod — sînt doar cîțiva din cei care antrenează oamenii din circumscripțiile lor la buna gospodărire a satelor.

Am răsfoit registrele și am remarcat cifrele de plan notate cu roșu. La sfîrșit de trimestru, de lună sau decadă, se completează și rubrica „realizat”. La Boșorod în majoritatea rubricilor „realizat” întrece cu mult planul, iar edificiile ridicate, satele frumos întreținute și rezultatele care au situat comuna pe primul loc în raion, dovedesc că dincolo de cifre stau oamenii și faptele lor.

Registrele cu evidența sarcinilor de plan pe 1963 și cu cea a muncii patriotice, planurile de măsuri și graficele, vorbesc despre tot ceea ce se realizează în comuna Boșorod. Un singur lucru le-a scăpat: în nici o filă nu e consemnat că în fruntea acestei comune se află oameni entuziaști, pricepuți și buni gospodari, comunisti de nădejde printre care se numără deputatul și președintele sfatului Ieronim Grecu.

Dar lipsa sesizată în filele registrelor e înlocuită de diploma cu locul întîi pe raion și de televizorul primit ca răsplată a muncii depuse în anul trecut. Că nu-i vorba despre ceva înțimplător, o dovedește drapelul de comună fruntașă care de trei ani, consecutiv, a rămas tot în biroul președintelui.

PETRE FARCAȘU
corespondent

SPRIJINUL BIBLIOTECH

Unul din obiectivele principale trecute în planul de muncă al bibliotecii comunale din Aricești-Rahivani (Ploiești) este sprijinirea învățămîntului agrozootehnic. Față de iarna trecută sarcinile bibliotecii au crescut deoarece acum va exista și anul II de învățămînt.

Folosind experiența acumulată, bibliotecara Maria Constantinescu ține o strînsă legătură cu lectorii cercurilor de legumicultură, zootehnie și cultură mare existente în comună. În preajma deschiderii anului de învățămînt s-au și făcut pregătirile necesare. Astfel, s-a pornit o acțiune de improspătare a cărților de specialitate, de completare a bibliotecii cu noi titluri adecvate.

Primind de la lectori planurile de învățămînt, bibliotecara a putut alege din timp broșurile ce vin în sprijinul temelor predate în primele lecții și le-a grupat într-un raft tematic. Anul trecut dinșa a popularizat și a difuzat deseori broșurile corespunzătoare direct la locul de desfășurare a cursurilor. Deoarece la toate cercurile se desfășoară lecțiile în aceeași zi și cum din fiecare broșură există la bibliotecă mai multe exemplare, credem că ar fi indicat să existe un colectiv de sprijin care să o ajute la această difuzare. Altfel, ocupîndu-se o singură persoană, fiecareia din cele patru cercuri nu-i va putea veni rîndul decît o dată la patru lecții. Un alt sistem ar fi ca fiecare lector nu numai să recomande diferite broșuri adecvate existente la bibliotecă, ci chiar să ajute la difuzarea lor la sfîrșitul lecției respective.

Reușita — demonstrată de discuțiile consistente — pe

care a avut-o constătuirea organizată cu cursanții anului trecut de învățămînt pe marginea broșurii „Ingrășămîntele și recolta” a determinat includerea în planul actualului trimestru a unei consătuiri similare cu cursanții ambilor ani pe tema „Cartea agrozootehnică ne ajută la cursuri și în munca noastră”. Ea va avea loc în decembrie și va decurge în modul următor: unul din specialiștii gospodăriei agricole colective (care sînt de altfel și lectori la cercurile agrozootehnice) va vorbi despre importanța broșurilor agrozootehnice; cursanții vor arăta cu exemple concrete cum i-au ajutat broșurile difuzate de bibliotecă să-și asimileze cunoștințele predate la cursuri, iar la sfîrșit bibliotecara va prezenta ultimele cărți de specialitate sosite în comună.

Și alte manifestări din această perioadă — printre care expoziții de cărți, concursul de citit între brigăzi organizat pe plan regional după exemplul raionului Rimnicu-Sărat (în care fiecare membru al respectivei brigăzi de producție trebuie să citească lunar minimum trei cărți dintre care una agrozootehnică), un concurs „Cine știe, cîștigă” cu premii din fondurile culturale ale gospodăriei la care se vor întrece unii din cei mai harnici cititori și elevi la învățămîntul agrozootehnic de trei ani — vor fi de un substanțial folos cursanților. Totodată și numărul cărților agrozootehnice citite pe 1963 la Aricești-Rahivani va depăși cu mult pragul de 1 000 la cit se cifrează acum.

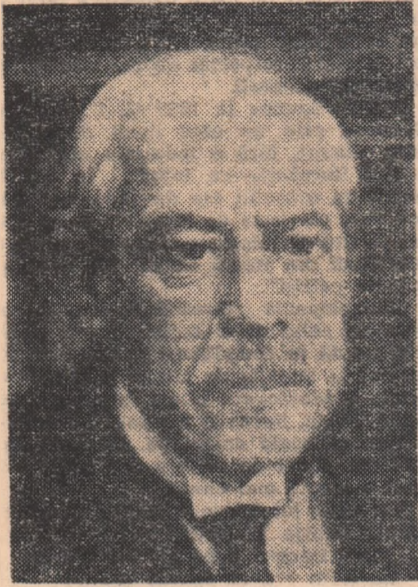
V. P.

Turme de oi pe pajiștile Păltinișului. (Fotografie de la corespondentul nostru I. Bragheș).

Centenarul „Gh. Marinescu”

de academician A. Kreindler

Zilele trecute a avut loc, la recomandarea Consiliului Mondial al Păcii, comemorarea a 100 de ani de la nașterea lui Gheorghe Marinescu, eminent om de știință, una dintre personalitățile proeminente ale științei și culturii românești, savant cu renume mondial.

La sărbătorirea acestui centenar a ținut să se asocieze un mare număr de oameni de știință din străinătate pentru a aduce și ei omagiul lor memoriei marelui savant.

Gheorghe Marinescu s-a născut la București în anul 1863 ca fiu de oameni de condiție foarte modestă. Rămas de mic orfan, el reușește să facă liceul cu multe dificultăți. În 1882 se înscrie la Facultatea de Medicină din București unde, prin anii de studii, se evidențiază ca un student excepțional. Este primit în laboratorul lui Victor Babeș

sub a cărui conducere lucrează, iar în 1887 pleacă la Paris unde rămâne până în 1897, când se reîntoarce în țară. La Paris face studii strălucite și colaborează la lucrări științifice însemnate cu cei mai de seamă neurologi din acea vreme. La reîntoarcerea în țară este numit profesor de clinica bolilor sistemului nervos, catedră pe care o deține până la moartea lui în 1938.

Gheorghe Marinescu a contribuit foarte mult la cunoașterea structurii și funcțiunii sistemului nervos și la cunoașterea felului în care iau naștere bolile acestui sistem. De la începutul cercetărilor sale, el a fost preocupat de studiul celulei nervoase și încă în ultimii ani ai vieții mai lucra la o mare monografie asupra biologiei celulei nervoase, urmărind să sintetizeze vasele lui cunoștințe în acest domeniu. În anul 1909 Gh. Marinescu a publicat două volume despre structura celulei nervoase, studii rămase clasice și care sînt și azi citate de specialiști în lucrările lor.

Un loc deosebit îl ocupă cercetările lui Marinescu asupra reflexelor condiționate descoperite de marele fiziolog rus Ivan Petrovici Pavlov pentru care Gh. Marinescu avea o mare admirație. El a întrevăzut posibilitatea de aplicare a concepției lui Pavlov la unele probleme de neurologie și psihiatrie și a fost printre primii cercetători din lume care, aplicînd în clinică rezultatele experimentale obținute de Pavlov, a putut da explicația unor simptome ale anumitor boli cum sînt epilepsia, isteria, unele boli mintale și altele. Gh. Marinescu s-a ocupat de asemenea de studiul unor boli infecțioase ale sistemului nervos, urmărind felul în care pătrunde și se propagă agentul infecțios, virusul, în sistemul nervos.

Savant progresist, cu adîncă dragoste față de poporul din mijlocul căruia se ridicase, Gh. Marinescu a avut totdeauna curajul să infierze abuzurile și nedreptățile societății burgheze.

În întreaga sa operă științifică, Gh. Marinescu a fost călăuzit de o concepție materialistă. El a ținut seama în cercetările sale de interdependența organismului cu mediul fizic și social

precum și de principiul unității dintre funcțional și organic. El a luat atitudine împotriva curentelor și concepțiilor neștiințifice cu nuanță idealizantă și fatalistă, fiind un apărător al concepțiilor înaintate și progresiste.

Prin activitatea lui științifică desfășurată timp de peste 50 de ani, Gh. Marinescu și-a cucerit o reputație mondială. El a avut o mare putere de muncă și a fost un pasionat cercetător dotat cu o curiozitate științifică nicidecum pe deplin satisfăcută. Gh. Marinescu a reușit să creeze o atmosferă de muncă și să cultive în rîndul colaboratorilor săi dragostea pentru cercetarea științifică. A reușit să formeze un mare număr de elevi care duc azi mai departe cercetările în domeniul neurologiei. El a fost prezent la multe manifestări științifice internaționale și a vizitat aproape toate centrele culturale din Europa și America.

Prețuind admirabila sa activitate, 36 de foruri științifice internaționale au ținut să-l numească pe Gh. Marinescu printre membrii lor de onoare. El a fost astfel membru al Academiei Romine, al Academiei de Medicină din Paris, al Academiei de științe din Halle, al Academiei de Medicină din Buenos Aires, al Academiei de Medicină din Madrid, al Academiei din Maryland (Baltimore) precum și al Societăților de Neurologie și Medicină internă din Paris, Praga, Viena, Berlin, New York, Varșovia, Rio de Janeiro, Buenos Aires, Londra, Philadelphia etc. A fost distins de către societăți și organizații internaționale cu mai multe medalii și ordine și i s-au acordat numeroase premii pentru activitatea științifică rodnică pe care a desfășurat-o.

*

Condițiile de dezvoltare a neurologiei românești, căreia Gh. Marinescu i-a închinat întreaga sa viață, au devenit deosebit de favorabile după 23 August 1944. În anul 1948 a fost creat Institutul de neurologie „I. P. Pavlov” al Academiei R.P. Romine, dotat cu aparatură modernă pentru cercetarea științifică. Clinica de neurologie de la

Spitalul „Colentina” unde a lucrat Gheorghe Marinescu a fost dotată cu aparatură modernă pentru cercetarea științifică. În afară de clinicile de neurologie de la Cluj și Iași au mai fost înființate clinicile neurologice de la Tg. Mureș, Timișoara și Clinica neurologică de la Spitalul de stat nr. 9 din București. Au fost înființate două reviste de specialitate „Studii și cercetări de neurologie” publicație a Institutului de neurologie al Academiei R.P.R., și revista „Neurologia, psihiatria și neurochirurgia” publicată de Uniunea Societăților de Științe Medicale din R.P.R.

Datorită condițiilor deosebit de favorabile create muncii de cercetare științifică din patria noastră, știința neurologică românească a realizat progrese însemnate, apreciate și peste hotare.

Școala de neurologie românească creată de Gh. Marinescu îi este recunoscută pentru realizările sale trecute în patrimoniul științei universale.

Gh. Marinescu a luat totdeauna atitudine împotriva războiului. În anul 1914 el a fost — alături de alte 92 de personalități științifice din toate țările lumii — semnatarul apelului pentru pace și solidarizare împotriva agresiunii germane, apel lansat de Universitatea „Sorbona”.

În 1937 anul dinaintea morții sale, cînd zăngănirea armelor începuse să se audă în Europa, Gheorghe Marinescu spunea: „Pace, Pacea lumii trebuie salvată; cît rău aduce omenirii războiul!”

Consiliul Mondial al Păcii, înțelegînd sensul nobil și profund uman al vieții lui Gheorghe Marinescu, a hotărît s-o evoce în întreaga lume spre cinstea lui și a țării noastre.

Cinstirea memoriei lui Gheorghe Marinescu constituie un imbold și un exemplu pentru generațiile tinere din țara noastră ca să-și pună cu și mai mult entuziasm și cu și mai mult devotament, sub conducerea înțeleaptă a partidului, întreaga lor putere de muncă și toată capacitatea lor în slujba progresului omenirii.

PATRIOT, SAVANT, UMANIST

(La Muzeul memorial
„Prof. dr. Gh. Marinescu”)

Pătrundem în casa devenită muzeu, în care a locuit, timp de 28 de ani pînă la moartea sa, părintele școlii românești de neurologie, profesorul Gh. Marinescu. Ne întîmpină și ne călăuzește fiica savantului, Marioara Gh. Marinescu. Biroul în care a creat atîtea opere științifice de prestigiu mondial păstrează prin tot ce se află aici, puternică, impresionantă, amintirea savantului. Întîlnim celebra „celulă nervoasă” opera sa capitală care a făcut înconjurul continentelor. Un întreg perete este plin cu diplome și medalii. Pe un altul se văd portrete cu dedicații de la cei care l-au cunoscut și apreciat. Ne reține atenția fotografia lui George Enescu și cuvintele acestuia: „Scumpului meu sfătuitor din tinerețile mele, domnul doctor Marinescu, admirațiune și recunoștință neclintită”. Acesta-i de altfel sentimentul tuturor celor care l-au cunoscut.

— A fost un generos, un muncitor modest și cinstit pe tărîmul științei, — începe scurta evocare fiica savantului. — A străbătut țara în lung și în lat ducînd în sate lumina științei, ținînd pretutindeni conferințe medicale. A cercetat cu acest prilej îndeaproape starea sănătății oamenilor muncitori pe care i-a iubit din inimă. Pe Valea Argeșului și a Oltului a studiat cauzele gusei și alcoolismului. În broșura despre cauzele sociale ale bolilor, face dezvoltări acuzatoare, arătînd că aceste cauze sînt: munca excesivă, retribuția proastă, lipsa de locuințe igienice.

— Știm că a fost toată viața neîmpăcat față de nedreptățile sociale, un curajos și un protestatar. Ce amănunte ne dați în legătură cu aceasta?

— În 1906, în discursul de recepție la Academie (cu un an înaintea marilor răscoale țărănești) a arătat starea jalnică a țărănilor. Învinuind pe arendașii care dădeau țărănilor mîlași mușcăuți spunea: „Țăranul mîncînd porumb stricat devine pelagros. Dar de ce mîncă porumb stricat? Fără îndoială că mediul în care trăiește îl obligă să se hrănească cu asemenea porumb. Avem datoria să reparăm greșala față de această victimă exploataată de o societate rapace și fără milă”.

Savantul Gheorghe Marinescu spunea toate acestea atunci în fața unei asistențe din care nu lipseau reprezentanți ai burghezilor și moșierimii reacționare. În aceeași perioadă Gheorghe Marinescu cerea insistent legiferarea muncii, înființarea unei case de ajutor pentru muncitori. Gheorghe Marinescu a studiat problema accidentelor de muncă indicînd și măsurile pentru înlăturarea lor. Îngrijea personal pe muncitorii accidentați în fabrici. La clinica condusă de el cei lipsiți de mijloace materiale primeau, de altfel, asistență gratuită. La o conferință ținută la Govora întreg beneficiul realizat l-a dăruit unei femei, mamă a 11 copii. Sînt numai cîteva fapte dintre multele care relevau umanismul savantului, adică înțelegerea pentru cel simpli și obijduiți, dorința de a le îndulci viața.

„Viața — spunea el într-o conferință ținută în 1935 — este un mare dar al naturii; adevărata fericire a vieții însă este să știi să faci bine pentru țara și poporul tău”.

Cei care oprimau atunci masele, guvernării burghezo-moșierești, l-au silit însă și pe savant să lucreze în

condiții necorespunzătoare, cu mult sub nivelul activității sale prodigioase.

— Dacă ar trăi astăzi — spune gînditoare fiica sa — i-ar fi dat să vadă, întrupat aveau, tot ce a visat.

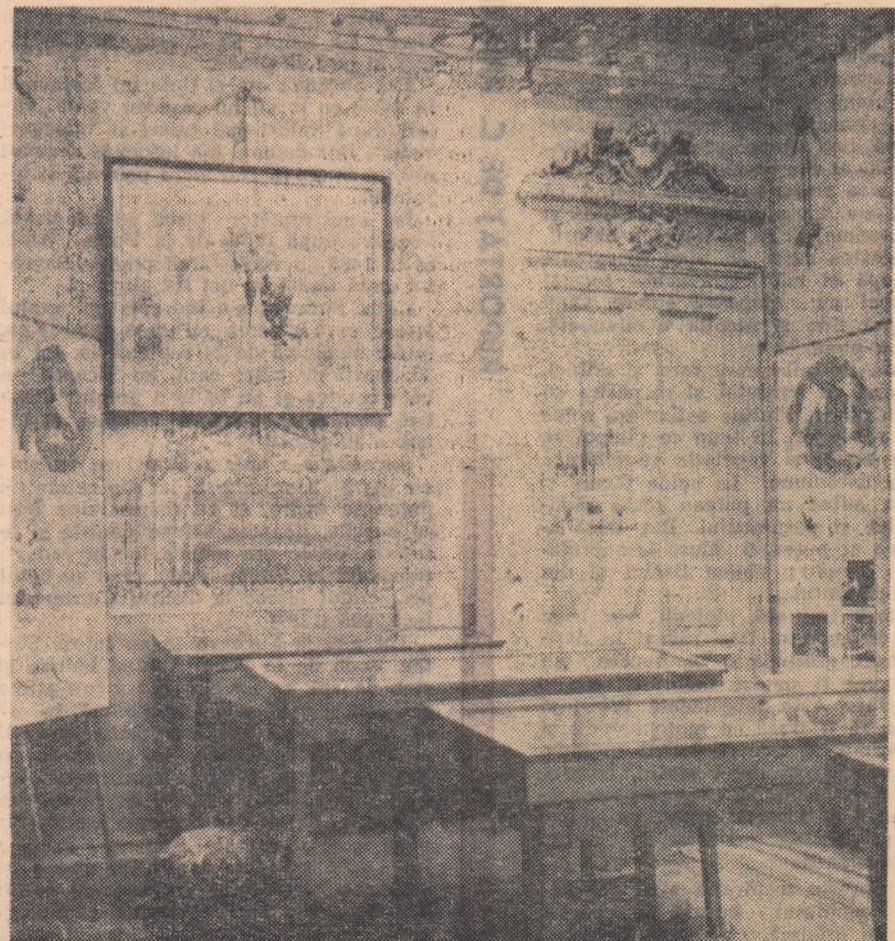
Garza ne conduce spre testamentul profesorului, cea mai edificatoare piesă din muzeul memorial.

„...Nici o floare, nici un discurs. Acel care m-au iubit să întrebuițeze

bani pentru copiii săraci și vorbele bune pentru a încuraja pe cei suferinzi. Să nu se uite că cei ce trăiesc în lipsă și chiar în mizerie sînt prea numeroși, că cei îmbogățiți... trăiesc într-un fel sau altul din exploatarea celor care muncesc”...

L-a scris cu 3 zile înaintea morții sale, la 12 mai 1938.

V. TOSO

Un colț din Muzeul memorial „Prof. dr. Gh. Marinescu”

• După cum transmite Agenția TASS la 6 noiembrie în Palatul Congreselor din Kremlin a avut loc tradiționala ședință festivă, consacrată celei de-a 46-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

În Sala Palatului se aflau muncitorii din uzine și fabrici, fruntași ai muncii comuniste, țărani din colhozurile și lucrători din sovhozurile de lângă Moscova, oameni de știință și ingineri, scriitori și oameni de cultură, comandanți militari de vază. Au participat invitați din diferite țări, care au sosit la Moscova pentru a lua parte la festivități, precum și diplomați străini.

În prezidiu au luat loc conducătorii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și guvernului sovietic, în frunte cu N. S. Hrușciov, vechi membri ai partidului, piloții cosmonauți.

Nicolai Podgornî, membru al Prezidiului C.C. al P.C.U.S., a prezentat raportul „Cea de-a 46-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie”.

• Comitetul politic al Adunării Generale a O.N.U. discută problema interzicerii experiențelor nucleare și dezarmarea generală și totală. „Guvernul R. P. Romine, militând cu consecvență și neabătut pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, se pronunță totodată pentru întreprinderea unor măsuri parțiale sau regionale, menite să statornicească un climat de destindere în relațiile internaționale, de încredere între state și popoare, să înlesnească și să accelereze încheierea și înfăptuirea Tratatului de dezarmare generală și totală” — a spus printre altele în cuvîntarea sa din 4 noiembrie, reprezentantul țării noastre, Mircea Malița, adjunct al ministrului afacerilor externe al R. R. Romine.

• Cu prilejul trecerii sale prin Paris, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al R. P. Romine, a avut la 4 noiembrie o întrevedere cu Maurice Couve de Murville, ministrul francez al afacerilor externe, la invitația acestuia.

„Am făcut împreună un larg tur de orizont al problemelor internaționale și al celor privind relațiile dintre țările noastre, acestea fiind în progres mai ales în domeniul economic și cultural”, a declarat printre altele ministrul francez al afacerilor externe corespondentului Agerpres la Paris.

Tovarășul Corneliu Mănescu, într-o declarație făcută corespondentului diplomatic al agenției France Presse, a arătat că R. P. Romine, consecvență politică și coexistență pașnică, întreține și dorește să dezvolte relațiile cu toate statele indiferent de orînduirea lor politică și socială.

Combine pentru recoltatul porumbului pe platoul de expediție al uzinei constructoare de combine „Gomselmas” din R. S. S. Bielorusă.

Note de drum din U. R. S. S.

Donă întîlniri

Aș vrea să vă invit într-o scurtă călătorie pe întinsul pămînt sovietic. Am avut ocazia să străbat mii de kilometri de la răsărit la apus și de la nordul înghețat la sudul încălzit din belșug de razele soarelui.

Am cunoscut-o în Uzbekistan, o republică asiatică din U.R.S.S., pe Tursunoi Ahunova, prima femeie din aceste părți care s-a așezat la volanul unei combine de recoltat bumbacul.

Din copilărie a văzut Tursonoi cît de grea era munca părinților ei care culegeau albul cîmپیilor întinse cu mîinile. Ce e drept, atunci cînd au venit mașinile nu toți colhoznicii le-au primit cu bucurie. De mii de ani locuiesc oamenii pe aceste meleaguri și e foarte greu să lupți cu tradițiile învechite care nu se bazau pe nimic altceva, decît pe necunoaștere. Și-atunci cînd Tursunoi le-a spus prietenilor că vrea să devină mecanizatoare, unii au privit-o cam curios: nu prea era în obiceiul femeilor uzbece să facă asemenea lucruri. Dar Ahunova a vrut să învețe, a trecut peste orice tradiții învechite și în 1959, după ani și ani de experiență și muncă încordată, a recoltat peste 200 000 de kilograme de bumbac. O singură femeie a înlocuit munca a o sută de oameni. Pe urmă a strîns 300 000 de kilograme. În anul trecut — 350 000 kilograme.

Pe pieptul acestei modeste femei din Uzbekistan strălucește azi steluța de aur de Erou al Muncii Socialiste. Numele ei este rostit cu res-

pect și de cele peste 1 200 de tinere din Uzbekistan, care au prins tainele meseriei alături de ea și care o numesc cu mindrie „învățătoarea noastră”.

La o expoziție de fotografii organizată la Moscova am văzut una din lucrările prezentate. Așezată la volan, Tursunoi privește spre soarele ce răsare, scildind cu razele sale calde albul imaculat din jur. Și se numea această fotografie: „Pentru oameni”.

Era o ilustrare cît se poate de bine aleasă a prefacerilor din satul sovietic.

Sau să vă povestesc în cîteva cuvinte lucrurile aflate la mii de kilometri de Uzbekistan, în colhozul din satul Patruși, ce se află în nordul îndepărtat, la granița dintre continentul nostru european și cel asiatic. Aici oamenii zic așa:

— La noi 11 luni pe an e iarnă și pe urmă, vară și tot vară.

L-am cunoscut la Patruși pe președintele colhozului, Konstantin Nikiforovici Zolotih. Mă așteptam să ne arate holdele de grîu ori vîtele; cînd colo, ne-a spus zîmbind:

— Știți ce, dragii mei, vreau să vă uimesc. Prin părțile dumneavoastră, merii îi întîlnești la fiecare pas, dar pe lângă polul nord (că nu mai e mult de la noi pînă la el), așa ceva mai rar. Ei bine, haideți să vă arăt livada colhozului. Și într-adevăr, spre uimirea noastră, am văzut acolo meri cu niște fructe mari, zemoase și dulci. Numai că nu ne uitam în sus ca să-i vedem, ci în jos, spre pămînt.

Konstantin Nikiforovici a pornit-o, cum se zice, de la coarnele plugului. Cînd a început să lucreze în colhoz (era prin 1933), acolo tractorul nu-și făcuse încă drum. În copilărie îi povestise bunică un basm despre țări cu soare, unde cresc fructe. Și de atunci a trăit cu visul acesta: să fie fructe și în nordul Uralului. Înainte de toate, a învățat. La 40 de ani a început să dea examene la facultate. 6 ani a învățat fără frecvență la Institutul agronomic și pe urmă i-a rugat pe profesori să vină la el în colhoz ca să-i vadă lucrarea de diplomă: merii tîrîtori. În colhozul unde 6 luni pe an e noapte, unde doar 78 de zile pe an sînt fără ger, se culegea o recoltă bogată de mere. E drept că n-a fost chiar așa de ușor: în primul an livada a dat doar vreo 80 de ruble venit, dar pe urmă hibridul dintre merii pădureți și un sort de prin părțile sudice a arătat cît de tare este și a dat cite 100 de kilograme la fiecare... tufis.

Am văzut merele acestea prezente și la pavilionul Uralului de la Expoziția realizărilor economiei naționale, am auzit specialiști din patru colțuri de lume lăudîndu-le.

Și mi-am amintit atunci de entuziasmul cu care luptă oamenii sovietici pentru înflorirea țării lor, pentru supunerea naturii.

ALEXANDRU STARK

EVENIMENTELE DIN VIETNAMUL DE SUD

Agențiile occidentale de presă au anunțat că vineri 1 noiembrie, în Vietnamul de sud a avut loc o lovitură de stat militară. Puterea a fost preluată de o jantă militară care a constituit un guvern condus de fostul vicepreședinte Nguyen Ngok-Tho. Conform versiunii oficiale fostul dictator Ngo Dinh Diem și fratele lui s-au sinucis.

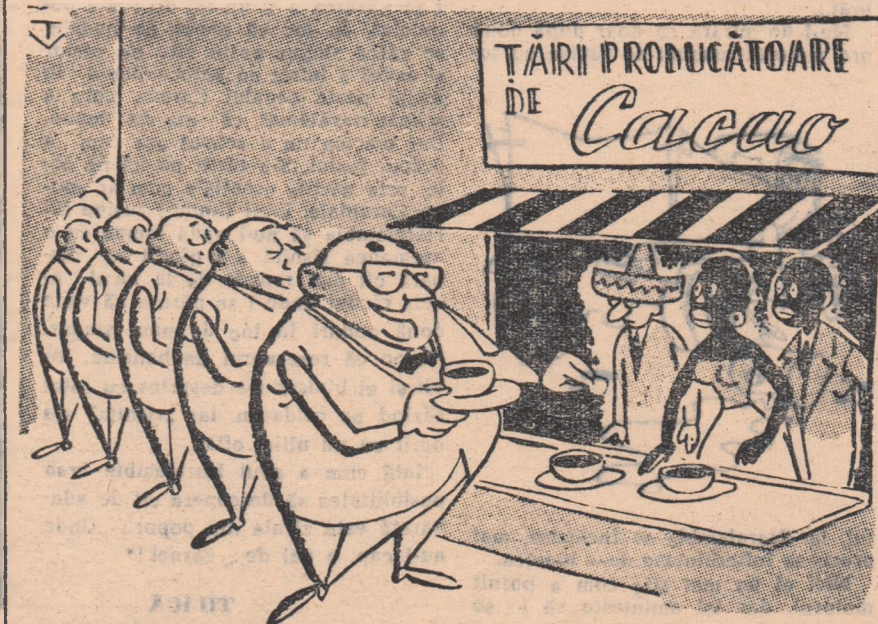
Presă occidentală comentează evenimentele de aici, subliniind rolul pe care l-a jucat Washingtonul în lovitură de stat de la Saigon, precum și faptul că în situația populației asuprite nu se pot aștepta schimbări. Ziarul nord american „New York Herald Tribune” de pildă arăta că „în ciuda dezmințirii categorice de către Departamentul de stat că guvernul Statelor Unite ar fi implicat în revolta de la Saigon, această revoltă este revolta noastră”. Într-adevăr, dacă cercetăm evenimentele premergătoare loviturii de stat, se vede clar că familia dictatorială a lui Ngo Dinh Diem, instaurată la putere în urmă cu 9 ani, și-a dobîndit o asemenea tristă faimă încît a devenit supărătoare chiar și pentru protectorii săi. Poporul sud-vietnamez a avut de îndurat suferințe grele de pe urma clicii lui Ngo Dinh Diem. Lagărele de concentrare botezate „sate strategice” și în care a fost constrînsă să trăiască populația sătească, acțiunile teroriste bestiale, starea excepțională prelungită, arestarea a mii și mii de călugări budiști, profesori, studenți și intelectuali, închiderea unui mare număr de școli, au făcut să crească valul nemulțumirii populare. Lupta patrioților sud-vietnamezi condusă de Frontul național de eliberare a crescut în ultima vreme repurtînd succese de seamă, cu tot ajutorul militar acordat regimului lui Ngo Dinh Diem de către S.U.A. Forțele patriotice au eliberat în ultima vreme mai multe „sate strategice”, au dat lovituri grele forțelor guvernamentale, au capturat armament. Nemulțumirea crescîndă a populației sud-vietnameze, creșterea luptei de eliberare, toate acestea au avut darul să releve neputința lui Ngo Dinh Diem, situația sa șubredă. Încă înainte de lovitură de stat ziarul nord american Wall-Street Journal scria că „Statele Unite se pronunță împotriva lui

Diem nu pentru că este dictator, ci pentru că a devenit un dictator „neeficient”.

Cît privește politica internă pe care urmează să o promoveze noii guvernanți, în declarația transmisă de postul de radio Saigon se subliniază intenția de a continua războiul împotriva patrioților sud-vietnamezi. „În fond, însă, nu va avea loc nici o schimbare...” scria ziarul francez „Le Figaro”, referîndu-se la faptul că populația sud-vietnameză încearcă totuși o oarecare satisfacție vîzînd prăbușirea unui regim urît.

Această satisfacție însă se asociază cu nemulțumirea provocată de faptul că mai mulți membri ai noului guvern au fost miniștri sau secretari de stat în guvernul diemist. După cum relatează agenția U.P.I., în localitatea Hue mulțimea a ieșit pe străzi pentru a cere lichidarea în întregime a vesticilor dominației nefaste a familiei Diem.

La o lună de la începerea ei, conferința internațională pentru cacao „a ajuns la un eșec”. Țările producătoare de cacao au suferit mari prejudicii ca urmare a unor manevre la bursele materiilor prime din principalele țări occidentale. (Ziarele)

— Felicitări pentru creșterea producției și a vînzării.
— Ați uitat de condoleanțe pentru scăderea veniturilor!...

(Desen de V. TIMOC)

SATIRĂ ȘI UMOR

ȘOFERUL COLECTIVEI

Ciudat băiat mai e Nicoară
Șoferul colectivei noastre!
„Rulează” pe șosele-albastre
Sau spre ogor, pe drum de țară,

Dar dacă-ntrebi comuna toată,
Nu-i pentru nimeni un secret,
Că nu oprește niciodată
Să-„alimenteze”... la bufet!

(Deși nu-i lucru de mirare
Să afli că mai bea și el
Acasă-n zi de sărbătoare
Ori seara, cite-un păhărel).

„Decretul” ori pe und se duce
Îl răsfoiește deseori
Cu toate că, de cînd conduce,
L-a recitat de mii de ori.

Cînd unii-l depășesc pe stradă
„Accelerind” să-l facă „praf”,
Îi „prinde” el... cînd zac grămadă
În cite-un stîlp de telegraf.

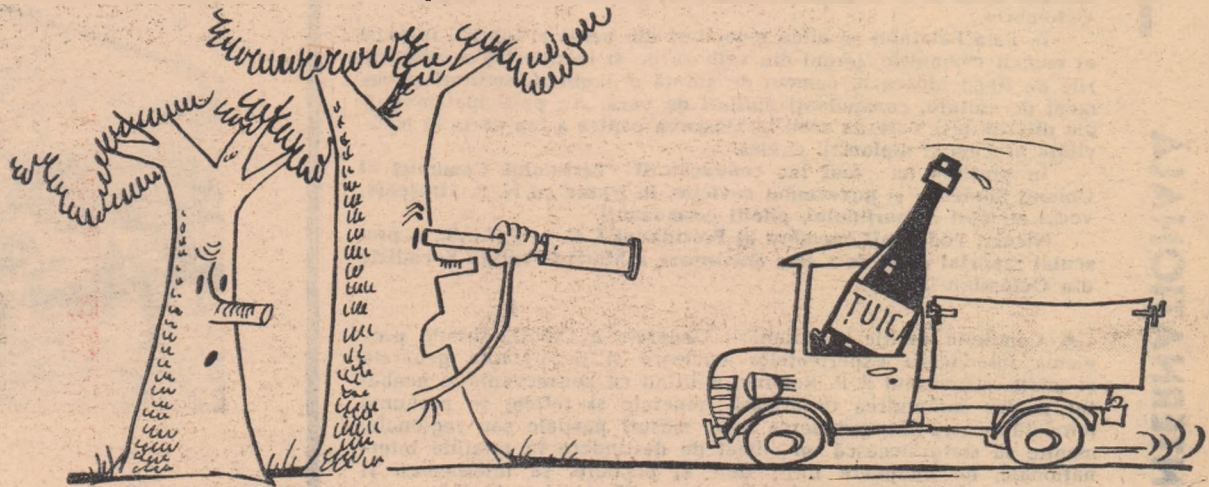
Așa fiind, nu-i o minune
De dînsul cînd veți auzi
Că umblă, după cum se spune,
„Cu două steaguri”, zi de zi:

C-un camion, mai mare dragul,
Un „Steagul Roșu” gri-verzui,
Și-al doilea, ați ghicit: e steagul
Ce ride pe capota lui!

STELIAN FILIP

Desene de NIC. NICOLAESCU

Fiind în stare de ebrietate, șoferul Petre Sotir, de la autobaza I.R.T.A. Nr. 1 București, a adormit la volan și a intrat cu autocamionul în niște copaci.

— Aține-te, vecine, că ăsta trage drept la umbră!...

O dușcă bună

Autobuzul plin de excursioniști ajunsese la capătul defileului. Șoferul, un tip cu voce răgușită și fața cam roșie, oprî în apropierea unui bufet și coborî zicînd:

— Numai două minute, să trag o dușcă bună!

Noi, pasagerii, îl urmărim din ochi și văzurăm prin geamuri cum plătete bufetierului, și cum duce la gură o sticlă, gîlgîndu-i încet conținutul. Apoi, privirile noastre scrutară cu grijă șoseaua care șerpuia la marginea muntelui.

— Eu mai știu un caz d-ăsta! — vorbi o bătrînică, pe care altfel n-o întrebaseră nimeni nimic.

— Ce caz?

— Tot cu un șofer cu băutura în nas. A oprît la o răscruce, a tras o dușcă și a pornit mai departe pe șosea șerpuind...

— Și?

— El șerpuia, dar șoseaua nu șerpuia, așa că pînă la urmă a șerpuit într-un salcîm și, gata, a plecat cu salvarea.

— Salcîmul?

— Nu, măică, șoferul. Da' s-a rupt de tot, în două bucăți.

— Șoferul?

— Nu, măică, salcîmul. Șoferul n-a avut mare lucru, decît că s-a ales cu o spaimă zdravănă. Noroc că n-avea pasageri.

— Eu nu le-aș da voie șoferilor să bea atunci cînd conduc mașina, mai vorbi cineva.

— Păi nici n-au voie. E interzis. Dar parcă țin toți seama? Că știu și eu un caz, dar nu vi-l mai spun, ca să nu auziți cum era cît p-aci să-i dea pe călători de toți stîlpii și să sară peste un pod, dar noroc că n-a nimerit podul, ci a intrat sub el, nimerind în rîu, de unde l-au scos cu tractorul...

Hop, pică tocmai atunci și șoferul nostru, cu sticla în mînă. Trăgeam cu coada ochiului: băuse jumătate! Văzînd că în autobuz e liniște, se întoarse spre noi și întrebă:

— Îi este sete cuiva?

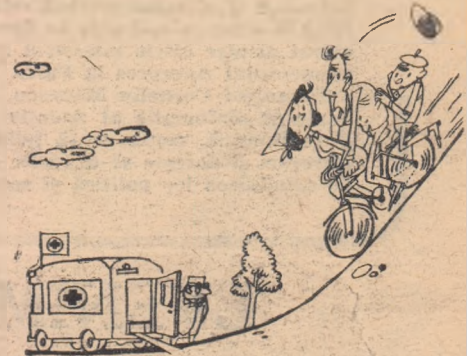
— Nuuu!!

— Atunci... o beau eu toată — hotărî el și duse din nou sticla la gură. De data asta, izbutirăm să citim eticheta: „Borsec — apă minerală de masă”.

Ne-am simțit grozav de veseli, iar toți cei care șiau să păvestească „diferite cazuri” tăcură chitic pînă la sfîrșitul drumului...

VICTOR PIȚIGOI

Biciclistul Vasile Irina din comuna Rotari-Mizil a provocat un accident fiindcă a coborît o pantă cu o persoană pe cadru și alta pe portbagaj!

Fără cuvinte

Motociclistul

— „De la cincizeci la nouăzeci pe ceas
Se ajunge-noct, încet, pe degustate
Ca de la primul sprîț adus sub nas
La amețală și ebrietate.

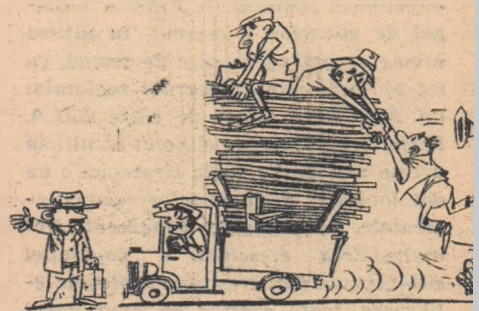
Accelerezi mai tare. Din păcate,
Îți pare tot mereu că mergi la pas...
Acum ești o săgeată ce străbate
Distanța scurtă către parastas”.

Așa-mi vorbi motociclistul care
Ieșise din spital — o arătare
Cu mina bandajată și cu țeasta.

Apoi continuă sentențios:
— „Viteza nu e bună-n lumea asta
Decît în cazul cînd alergi pe jos”.

MIRCEA PAVELESCU

Șoferul Istrate Nicolae de la U.R.C.C. R. Sărăt, avînd autocamionul plin cu cherestea, a luat peste încărcătură și cîțiva călători.

Șoferul: — Te iau, dar numai dac te pricepi la acrobație!...

Din carnetul șoferului Tilică

UNDIE NU-ÎI CAIP, IE VAI IDIE... CARNIET

Haralambie Ivan, șoferul de pe autocamionul 26350 DB de la G.A.C. Mircea Vodă, nu poate suferi ploaia. Și pentru că nu poate suferi ploaia, nu poate înghiți nici apa. De aici i se trag cele ce urmează.

Ploaia. Motorul se încălzise la maximum, iar Haralambie se răcise binișor. Așa că a oprît pe șosea la un bufet. Motorul s-a oprît și Haralambie... s-a ambalat. În bufet, a dat de unul poreclit Tămîioară om care nu bea decît de două ori pe an, o dată de la 1 aprilie pînă la 30 noiembrie și a doua oară de la 30 noiembrie pînă la 1 aprilie...

Dar Tămîioară nu-i al nimănui, pe cînd Haralambie e al volanului și al gospodăriei colective din comuna Mircea Vodă. Așa că el a băut cu măsură (de la o sută grame în sus...). A început cu socoteală intrînd în viteza I-a, adică bere și un sprîț slab, ca să treacă deodată la viteza a III-a (carcalete și tuică bătrînă) împingînd apoi acceleratorul pînă la refuz (spu-

mă de drojdie de 40 de grade la umbră)...

Nu-i de mirare că doar după două ore motorul mașinii se răcise cu to-

tu, iar Haralambie se încălzise, mai precis se infierbîntase de-a binelea.

Nici el nu mai știe cum a pornit motorul, dar își amintește că i se

cam incurcau minune la volanul care i se năzărea a fi un fel de roata norocului. În loc să apese pe pedale, se călca singur peste cite un picior și astfel a intrat cu autocamionul în podul peste canalul Carasu, care a scăpat nevătămat, că era de beton. Dar mașina nu a scăpat așa cum a scăpat podul. S-a turtit pe ici pe colo, prin părțile esențiale cum ar spune Carașianele, încît fiindu-i rușine lui Haralambie să nu-l vadă lumea cu o asemenea rîșniță, s-a gîndit să dispară cît mai repede de la locul acela ciudat unde i se păruse că vede două poduri în loc de unul singur. Noroc că rezervorul de benzină, lovit și el binișor s-a desprins cu totul căzînd pe caldarîm, iar „rîșnița” s-a oprît cu un ultim oftat.

Iată cum a avut Haralambie Ivan posibilitatea să descopere cît de adevărată este zicala din popor: „Unde nu-i cap, e vai de... carnet!”

TILICĂ